

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. C.,**
bytem ,

zastoupen advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou,
sídlem Nuselská 499/132, Praha 4,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu č. j. MPSV-2019/244700-911 ze dne 6. 12. 2019,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, č. j. MPSV-2019/244700-911, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši **3 146,-Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu č. j. 13041/2019/AAI ze dne 18. 7. 2019, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje.
2. Dle žaloby správní orgány nesprávně aplikovaly § 2 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“ nebo „zákon“), neboť pod ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi lze podřadit i náklady vynaložené v souvislosti se stěhováním. V tomto ustanovení zákona zákonodárce neuvádí taxativní výčet případů, kdy lze požadovat úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Pokud správní orgán nepovažuje náklady spojené se stěhováním za mimořádný výdaj, pak měl své rozhodnutí odůvodnit, jak má žalobce řešit svou nepříznivou situaci.
3. Žalobce v rozhodném období pobíral starobní důchod ve výši 5 518,- Kč, je dlouhodobým příjemcem dávky pomoci v hmotné nouzi. Správní orgán neposoudil celkovou majetkovou situaci, která mu musí být známa z úřední činnosti. Žalobci byla zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory, příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2019, a to z důvodu, že pronajatý pokoj v ubytovacím zařízení, nelze považovat za byt ve smyslu ustanovení § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. V napadeném rozhodnutí chybí přehled příjmů, z nichž správní orgán vycházel. Není zřejmé, z jakých skutečností vycházel při posuzování majetkové situace, tak jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
4. Za nelogický považuje žalobce závěr žalovaného, že při uzavření smlouvy o zápůjčce měl zvážit své finanční možnosti. Jeho povinností při ukončení nájemní smlouvy bylo vyklidit obývanou nemovitost, nemohl pronajímatelce nechat své věci a nechat ji nést náklady spojené s vystěhováním, aby je požadovala po žalobci. Ztráta přístřeší by vedla ke zhoršování již tak bídného zdravotního stavu žalobce, proto mu nelze vytýkat, že nezhodnotil svou finanční situaci. Správní orgány obou stupňů se vyhnuly posouzení i celkové nepříznivé sociální situace. Správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že žalobce původně bydlel v nájemním bytě, přičemž nájemní smlouva byla ukončena ke dni 30. 6. 2019, a to z toho důvodu, že majitelka bytu žalobci neprodloužila nájemní smlouvu, neboť věděla, že mu byl přidělen obecní byt od dubna 2019, nakonec mu byl však přidělen až v srpnu 2019. Situaci proto řešil tím, si zařídil ubytování v ubytovacím zařízení (na adrese X), kde však nemohl uskladnit své věci. Tím mu vznikly i náklady na úschovu osobních věcí.
5. Správní orgány se nezbyly konkrétní situací žalobce, nesprávně vyhodnotily skutkový stav věci a zcela odhlédly od základního principu této dávky, která slouží k tomu, aby osoby s hmotnou nouzí nepropadly na úplné dno, ocitly se zcela bez přístřeší, nedostaly se do dluhové pasti. Žalobce zdůrazňuje, že do této situace se dostal z důvodu průtahů správních orgánů. Žalobce si je vědom toho, že podle současné právní úpravy s. ř. s. obecně není umožněn soudní přezkum správního uvážení. Nicméně v daném případě úvaha správního orgánu překročila meze stanovené zákonem a došlo ke zneužití. Správní orgány

neposoudily jeho celkovou sociální a majetkovou situaci a řádně nezdůvodnily závěr o tom, že náklady spojené se stěhováním a úschovou věcí nelze považovat za nezbytný výdaj ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Nebyly shledány důvody pro poskytnutí mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, neboť náklady vznikly v červnu 2019 a v tuto dobu byly i uhrazeny. Má za to, že náklady na stěhování a skladování, které žalobce požaduje uhradit, nejsou nezbytným jednorázovým výdajem na zajištění základních životních potřeb, na které je tato dávka určena. Skutečnost, že byla smlouva o zápůjčce doložena až v odvolacím řízení, není podle žalovaného rozhodná. K zapůjčeným prostředkům bylo přihlédnuto při posuzování majetkových poměrů žalobce. K námitce, že nemá žalobce z čeho půjčku uhradit, žalovaný uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že žalobce v červenci 2019 disponoval částkou 68 000,-Kč zahrnující přeplatek z vyúčtování z předchozího bydliště, vrácenou kauci, starobní důchod, příspěvek na bydlení, příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení. K této částce nebylo při rozhodování přihlíženo, protože se jednalo o jiné rozhodné období (červenec 2019), žalovaný ji nyní zmiňuje s ohledem na námitku žalobce, že není schopen hradit své závazky. Pochybení žalovaný neshledal.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 6. 2019 podal žalobce žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 20 000,-Kč, který odůvodnil stěhováním. O mimořádnou okamžitou pomoc žádal z důvodu ukončení nájmu bytu na dobu určitou. Má se vystěhovat do konce června a nemá dostatečné prostředky na zaplacení stěhování. Zatím neví, kam se bude stěhovat, má seznam ubytoven, které ještě bude obcházet. Snad by mohl být ubytován v ubytovně X, kde údajně mají požadovat nájem ve výši 10 000,-Kč měsíčně. Za dva měsíce by měl dostat obecní byt. Majitel bytu nechce nájem prodloužit o dva měsíce, než bude volný obecní byt. Chce řešit situaci prostřednictvím Policie ČR a výdaje nechat uhradit žalobce. Ten uvedl, že věci z bývalého bytu bude mít na přechodnou dobu uložené na jiném místě k tomu určenému. Výzvou ze dne 2. 7. 2019 byl žalobce vyzván k doložení předběžné faktury za odvoz nábytku a faktury za uskladnění nábytku v prostorách k tomu určených. Následně žalobce doložil kopii nájemní smlouvy k místnosti v Praze 6 s počátkem 30. 6. 2019 s měsíčním nájemným včetně služeb a pojištění ve výši 3 540,-Kč a za červenec 3 540,-Kč. Žalobce dále předložil doklad o zaplacení 14 230,-Kč za stěhování osobních věcí a nábytku ze dne 30. 6. 2019.
8. Rozhodnutím Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 18. 7. 2019 č. j. 13041/2019/AAI, bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci dávka mimořádné pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje nepřiznává. Správní orgán I. st. uvedl, že částka na přestěhování věcí činí 14 230,-Kč, částka na uskladnění je 5 357,-Kč a 3 658,-Kč. Žalobce si na vynaložené náklady uhrazené z části před podáním žádosti půjčil, nedoložil však smlouvu o zápůjčce. Dále správní orgán odkázal na § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi a § 2 odst. 5 písm. a) téhož zákona. Dle správního orgánu I. st. jsou dávky pomoci v hmotné nouzi již ze své podstaty určeny k řešení životních situací, které nemá žadatel možnost řešit vlastními silami, kdy byly již vyčerpány veškeré jiné možnosti zajištění potřeb. Podání žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc bylo podle správního orgánu I. st. druhou vyvinutou aktivitou, kterou se žalobce snažil situaci řešit, kdy se současně domnívá, že bez doložené smlouvy o zápůjčce lze důvodně předpokládat, že sociální a majetkové poměry žalobce byly s účinností od 1. 6. 2019 takové, že umožňovaly žalobci dostatečné zajištění na úhradu nákladů při stěhování a uložení nábytku a věcí.

9. V odvolání proti rozhodnutí žalobce poukázal na to, že jeho věk a zdravotní stav mu nedovolují zvýšit si příjem prací, nevlastní žádný majetek vyšší hodnoty. Je zcela odkázán na příjem ve formě starobního důchodu a státní sociální podpory. Příjem postačuje pouze k úhradě základních potřeb, nelze z něj tvořit úspory. Současně mu nikdo nemůže pomoci. Jakýkoli nenadálý výdaj nad 1 000,-Kč je pro žalobce překážkou. Pokud by se nevystěhoval, hrozilo by případně i soudní řízení, kdy výdaje s nuceným vystěhováním by poté mohly být ještě vyšší. Žalobce uvedl, že již před stěhováním věděl, že tato skutečnost pravděpodobně nastane, avšak jeho příjem mu neumožnil vytvořit si úspory a nevěděl, jak vysoké náklady na stěhování budou, proto žádost nepodával dříve. Na úhradu použil peníze, které získal zápůjčkou od známého, kterou však nemá z čeho splácet. Obává se dluhové pasti. Konstatování správního orgánu, že v tomto konkrétním případě nelze pomoc přiznat, považuje za velmi stručné. Smlouvu o půjčce doložit nemohl, neboť je uskladněna spolu s dalšími písemnostmi, přičemž se bude opět stěhovat. Kopii smlouvy doloží do konce září 2019. Předpoklad správního orgánu I. st., že byly jeho poměry dostačující k úhradě předmětného výdaje, je mylný a založený na domněnkách. Nebylo odůvodněno, jak k tomuto správní orgán dospěl, jestliže je mu známa situace žalobce z úřední činnosti, a ví, že částka 20 000,-Kč je pro něj likvidační. Následně žalobce doložil kopii smlouvy o zápůjčce ze dne 21. 6. 2019 na částku 35 000,-Kč.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl, neboť náklady na stěhování ani úschovu věcí nelze považovat za nezbytný výdaj. Žalovaný konstatoval obsah správního spisu s tím, že žalobce náklady za stěhování vyřešil svépomocí z částky půjčky ze dne 21. 6. 2019, na základě čehož správní orgán I. st. nepřiznal žalobci požadovanou dávku. K tvrzení žalobce, že nemá jak hradit své finanční závazky, nelze dle žalovaného přihlížet, neboť v případě uzavření smlouvy o zápůjčce, kterou dobrovolně uzavřel, musel zvážit své poměry. Požadovaný výdaj není v daném případě výdajem ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, žalobce nelze považovat za osobu v hmotné nouzi podle tohoto ustanovení. Proto mu nevznikl nárok na mimořádnou okamžitou pomoc podle § 36 odst. 1 písm. b) tohoto zákona.
11. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
12. Soud nejdříve přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí. Správní orgán I. st. nepřiznal žalobci požadovanou dávku, neboť žalobce stěhování a cenu za něj již vyřešil bez součinnosti s úřadem práce a zároveň jeho majetkové poměry byly dostatečné k úhradě nákladů spojených se stěhováním. Žalovaný odvolání odmítl ze zcela jiného důvodu a to, že náklady za stěhování a úschovu věcí nelze požadovat za nezbytný výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný tak zamítl žádost žalobce na základě zcela odlišného důvodu. Soud má za to, že obě rozhodnutí postrádají přesvědčivé odůvodnění, kdy zejména žalovaný preferuje narativní část nad částí argumentační, avšak přesto je lze považovat za přezkoumatelné. Žalovaný závěrem o nenaplnění podmínky nezbytného výdaje ve svém důsledku vyloučil povinnost se vypořádat s odvolacími námitkami o neznalosti výše ceny stěhování a absence výzvy na předložení smlouvy o půjčce, neboť pokud by stěhování skutečně nebylo zákonem požadovaným výdajem, je nerozhodné, kdy byl uhrazen a z jakých prostředků.

13. Podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5 téhož zákona, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.
14. Podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat za osobu v hmotné nouzi též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.
15. K výkladu ustanovení § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi soud poukazuje na komentář k tomuto zákonu autorů Beck, Grunerová, Pavelková : Zákon o pomoci v hmotné nouzi. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, dle kterého: „Důležitou vlastností této dávky je možnost jejím poskytnutím adekvátně reagovat na riziko okamžité ztráty bydlení osob nebo zejména možnost pomoci osobám integrovat se do přiměřeného standardního bydlení. Jedná se zejména o úhradu nákladů na bydlení, pokud osoba nepobývá celý měsíc na jednom místě a během jednoho měsíce mění své ubytování a náklady za ubytování jí jsou rozpočteny na dny. V souvislosti s posuzováním případů hodných zvláštního zřetele u doplatku na bydlení (§ 33c) je možné tuto dávku v odůvodněných případech a pouze po určitou krátkou dobu (např. dvou měsíců) poskytnout na úhradu odůvodněných nákladů na bydlení, aby osoba nebyla ohrožena okamžitou ztrátou bydlení. V odůvodněných případech lze tuto mimořádnou okamžitou pomoc přiznat i na úhradu jistoty (kauce) v situaci, kdy osoba přechází z nepřiměřeného do přiměřeného bydlení, čímž se může předcházet nárůstu počtu klientů žijících v nevhodné formě bydlení a jejich dalšímu vylučování ze společnosti. Tato dávka může být přiznána i na úhradu nákladů spojených se stěhováním.“
16. Soud se ztotožňuje s autory citovaného komentáře, že dávka může být přiznána i na úhradu nákladů spojených se stěhováním, neboť jde o náklady spojené se zajištěním základních životních podmínek (§ 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi), neboť potřeba bydlení je základní lidskou potřebou a stěhování s uspokojením této potřeby přímo souvisí. Žalovaný tak zamítl odvolání žalobce z důvodu, který je v rozporu se zákonem. Nadto soud poznamenává, že na webových stránkách úřadu práce (<https://www.uradprace.cz/mimoradna-okamzita-pomoc>) je v sekci týkající se mimořádné okamžité pomoci výslovně uvedeno, že náklady na stěhování je možné považovat za jednorázový výdaj ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi. Konkrétně je uvedeno, že mimořádná okamžitá pomoc na úhradu jednorázového výdaje je určena na úhradu nezbytného jednorázového výdaje spojeného zejména se zaplacením správních poplatků při ztrátě osobních dokladů, vydání duplikátu rodného listu, na úhradu noclehu, při ztrátě finančních prostředků, na úhradu vstupních lékařských prohlídek např. při nástupu do zaměstnání, na úhradu odůvodněných nákladů na bydlení není-li doplatek na bydlení (pouze po určitou dobu) a také na vzniklý náklad se stěhováním do přiměřeného bytu a dále také na jistotu (kauci). Ostatně správní orgán I. st. takto i postupoval, jestliže nepřiznal požadovanou dávku z důvodu již žalobcem realizovaného výdaje s obecnou úvahou o jeho dostatečných majetkových poměrech. Pokud však žalovaný v odůvodnění zmínil danou argumentaci správního orgánu I. st., uvedl ji pouze jako konstatování předchozího řízení a nikoli jako odkaz v rámci vlastní úvahy.

17. Mimořádná okamžitá pomoc je dávkou fakultativní. Záleží na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne, přičemž tento postup může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 126/2010 – 70).
18. Žalovaný zamítl odvolání na základě nesprávného výkladu zákona, proto je dána nezákonnost rozhodnutí, na základě čehož soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. V novém rozhodnutí žalovaný vázán právním názorem soudu o tom, že náklady stěhování jako takové jsou *nezbytným výdajem* ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, posoudí, zda žalobcem uvedené náklady na stěhování a úschovu věcí splňují podmínky pro přiznání dávky mimořádné pomoci z důvodu jejich úhrady před vydáním rozhodnutí a pokud ano, v jakém rozsahu.
19. Soud si je vědom rozsudků zdejšího soudu č. j. 13 Ad 17/2020 – 30 a 2 Ad 11/2020 – 36, které se týkaly téže dávky na shodné náklady žalobce za stěhování a úschovu věcí. Uvedenými rozsudky byly žaloby zamítnuty, v obou řízeních byla podána kasační stížnost. V nyní posuzované věci se jednalo o první žádost žalobce ze dne 26. 6. 2019, oproti žádostem ze dne 21. 10. 2019 a 30. 10. 2019 v uvedených rozsudcích, byla tak dána rozhodná skutková odlišnost ohledně okamžiku podání žádosti ve vztahu k realizaci stěhování, nehledě k jinému odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Není proto dán rozpor mezi rozsudky týkající se týchž nákladů žalobce spojených se stěhováním. Soud nezná situaci žalobce v kontextu všech okolností, přesto lze mít za to, že kritérium subsidiarity ve smyslu teprve očekávaného budoucího výdaje nelze bez dalšího absolutizovat. V dané věci nejen že žalobce uhradil zřejmě před podáním pouze část nákladů spojených se stěhováním, ale zbylou část měl uhradit po podání žádosti a to z půjčky, tedy tvrzené pasivum pouze přesunul do jiné formy pasiva, přitom svou situaci musel řešit ihned. Ve smyslu časovém je princip subsidiarity, tedy zda dosud nebylo žadatelem uhrazen požadovaný výdaj, nutné vykládat se zřetelem ke všem okolnostem, zde že se žalobce musel rychle vystěhovat a nový byt mu nebyl poskytnut včas dle příslibu. Soud pomíjí skutečnost, že náklady se stěhováním z předchozího bytu by měl žalobce tak či onak. Není natolik rozhodné, že žalobci byl vrácen přeplatek za nájemné a služby po zaplacení nákladů na stěhování, jak tvrdil žalovaný ve vyjádření k žalobě, neboť rozhodný výdaj stěhování se transformoval na pasivum z půjčky a ten mohl žalobce uhradit právě z vrácené jistiny a přeplatku. Princip subsidiarity je nutné aplikovat také ve smyslu doplňkové funkce dávky mimořádné pomoci ve vztahu k ostatním dávkám sociální pomoci. Dále je relevantní kritérium proporcionality, kdy účelem dávky mimořádné pomoci je úhrada pouze *nezbytného jednorázového výdaje, která není založena na principu zajištění životního optima jednotlivce, nýbrž na poskytnutí nezbytně nutné finanční pomoci pro překonání určité tíživé sociální situace* (NSS č. j. 3 Ads 84/2012 – 48). Náklady za stěhování se soudu jeví jako nepřiměřené. Pokud žalobce inklinuje ke kumulaci věcí, jde o okolnost k jeho tíži, neboť sociální pomoc státu nezavazuje žadatele zcela odpovědnosti za jeho činy. Výše uvedené obecnější úvahy obiter dictum jsou bez znalosti všech okolností věci, neboť žalovaný neučinil žádné šetření (např. proč si žalobce půjčil částku vyšší než náklady stěhování, zda je ekonomicky věrohodná půjčka osobě bez příjmů atd.), nehledě k odstupu času od rozhodné doby do rozhodování soudu. Kromě požadavku soudu na koncentraci žalovaného při vypracování odůvodnění rozhodnutí soud apeluje na žalovanou, aby v řízení v 1. stupni byla důsledná nejen v rozsahu zjišťování skutkového stavu a vypracování odůvodnění, ale i v rozsahu poskytování relevantních informací o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

možnostech sociální sítě žalobci. Soud není schopen posoudit, zda je žalobce ochoten přijmout poučení o účelu dávek sociální pomoci, ale četnost jeho žalob vede k úvaze, zda by informační vstřícnost na počátku řízení nebyla nadměru efektivnější než následný proces přezkumu nadřízeného orgánu a soudu.

20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, ale žádné náklady mu nevznikly. Žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.
21. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. po 1 000 Kč (tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, neboť odměna advokáta je určena tarifní hodnotou 5 000 Kč, tedy 1 000 Kč za úkon (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu - ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení, důchodového, nemocenského a všeobecného zdravotního pojištění se považuje za tarifní hodnotu částka 5 000 Kč). K tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení č. j. 6 Ads 209/2019 - 62 ze dne 10. 11. 2020 uvedl: „Zvláštní tarifní hodnota pro věci sociálního zabezpečení dle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), obecně neporušuje zásadu rovnosti (čl. 1, čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ve spojení s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby prací podle čl. 26 odst. 1 a 3 Listiny.“ Dále soud přiznal 2x režijní paušál po 300 Kč, včetně DPH.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V Praze dne 7. 12. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce